

HOÀNG HỒN BỪNG SÁNG

Vợ chồng tôi qua Cali rồi Texas gần cả nửa tháng trời mới về. Vừa bước vào nhà thì hay tin cháu trai 19 tuổi của cô em bạn cùng quê vì tò mò cây súng lục của ba má mà chết trong ngày Halloween với bộ đồ đen ngòm ma quỷ đang mặc trong người. Ngày hôm sau lại tiếp theo là cha của một người em bạn quen biết nơi cửa Chùa Từ Bi, 95 tuổi đang khỏe ru, thỉnh linh cỡi Hạc về Trời không thềm nói với con cháu một lời từ biệt. Người ta buồn rầu, đau khổ đã đành, vợ tôi người dưng nước lã cũng rưng rưng những giọt nước mắt thương người! Đời là bể khổ! Phật đã dạy.” Tuy nhiên, con người là cây sậy có tư tưởng như Blaise Pascal đã nói “L’homme est un roseau pensant” nên biết luân lách mà tìm ra cho chính mình niềm vui riêng tư thoát vòng tục lụy. Niềm vui

Phải qua: Nguyễn Văn Vĩnh, Nguyễn Thái Bình, Nguyễn Văn Sáu và vợ

đó, có khi hiem hoi, mong manh như tờ mảnh nhưng cũng có lúc ào ào như mưa giông, bão tố...Có điều, chúng ta có biết tận dụng hay không một khi nó đến? Nên lấy làm trọng lời cổ nhân: “Nhân sinh bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu”. Cuộc sống con người vốn không quá một trăm năm, sao cứ ôm hoài mối sầu ngàn năm? Tôi, nhiều

buổi sáng ngồi một mình uống nước trà, ngâm nga mấy câu thơ của Tô Thùy Yên “ta về qua những truông cùng phá. Nếp trán nhăn đùa ngọn gió may. Ta ngẩn ngơ trông trời đất cũ. Nghe tàn cát bụi tháng năm bay...” mà thương mình, thương bạn bè mình thân già đã quá già sao cứ bon chen vì cuộc sống đến nỗi không có cho mình vài năm cuối đời những ngày giờ ngẩn ngủ thanh thoi, thông dong ...!? Và nghĩ như vậy, tôi đã qua Cali 2 lần dự 45 Năm, 46 Năm Hội Ngộ Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia. Từ 2 lần này, nhất là lần 46 Năm Hội Ngộ Khóa 2 vừa qua, tôi mới thấy rằng, suy nghĩ và việc làm của mình là đúng đắn và có ý nghĩa biết chừng nào với niềm vui giăng giăng mây trời hạnh phúc tưởng chừng không bắt gặp được bao giờ và không có bao giờ mà bắt gặp.

Vợ chồng tôi lên máy bay Southwest Airlines tại phi trường MCI, thành phố Kansas City lúc 8 giờ 35 sáng ngày 24 tháng 10 năm 2013, và tới Phoenix,

Arizona sau hơn 2 tiếng đồng hồ bay. Ngồi chờ, chúng tôi đi vòng vòng coi thiên hạ sự, đến gần 12 giờ trưa theo dòng người mà tiếp tục đi con đường còn lại để tới Orange County đúng 1 giờ trưa cùng ngày. Vậy là, chúng tôi đã mất hơn 6 giờ đồng hồ đi và chờ máy bay để qua một khoảng đường dài từ nơi tôi ở là Kansas City của Missouri đến Phoenix của Arizona vào khoảng 1,049 miles tức 1,689 cây số cộng với khoảng đường cuối sẽ tới là 334 miles tức 538 cây số nữa, tuổi già bảo sao không “mệt ứ hự”. Nói cho công bằng, chặng đường dài và thời giờ “chờ lâu quá”, vợ chồng tôi cũng bắt gặp được nhiều điều thú vị biết chừng nào, chắc chắn là không có nếu ở nhà. Kỳ này kinh nghiệm hơn năm ngoái, chúng tôi ị ạch kéo hành lý lên lầu mà vào khu vực departute để ra là gặp ngay ông bạn Vĩnh với ông bạn già bệnh hoạn Kỳ- dân đồng hương Phan Thiết- đang chờ sẵn chờ về Little Saigon Inn trên đường Brookhurst. Điều này cũng nhờ ông bạn Phạm Hoài Dĩnh làm việc lâu năm trong phi trường John Wayne ở đây nhắc tới nhắc lui. “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn” là ở chỗ đó. Người bạn sau 46 năm gặp lại đầu tiên là ông bạn Nguyễn Thái Bình

Anh chị Phạm Trọng Thân

tức là Bình Nam ở phòng 116 kế phòng tôi 115. Dù thời gian có có đeo gọt bao nhiêu đi nữa và dù đang bệnh Parkinson mà khập khiễng chống gậy 4 chưng đi ngã đi nghiêng thế nào đi nữa, tôi vẫn nhìn ra người bạn già Nam Kỳ Quốc diễm đạm của tôi hồi đó và bây giờ không chút nào suy suyễn. Tay bắt mặt mừng, anh cười như đang khóc và nói năng

hết sức từ tốn và nhỏ nhẹ là bản tính muôn thuở muôn nơi của anh, cộng thêm tuổi tác, bệnh hoạn: “tôi đi đây là tôi tùy tiện làm một việc như thế đã rồi mà vợ và các con tôi không thuận tình chút nào. Tôi nghĩ, không đi được lần này thì tôi sẽ không bao giờ đi được lần nào hết”. Thật là chí tình! Chút sau, hai ông bà già có vẻ tâm đồng ý hiệp đi ngang qua văn phòng Little Saigon Inn, tôi la to “anh chị Thân, Phạm Trọng Thân” trước vẻ ngơ ngác con nai vàng của hai vợ chồng. Mừng quá! Vui quá! Anh Thân, vài năm nữa sẽ là ông cụ 80 mươi vẫn còn nhanh nhẹn, tráng kiện, đầu đội cái “beret francais” kiểu mấy chú chệt Chợ Lớn. Anh chị cho hay là đã đóng cửa tiệm sửa xe hơi để có mấy ngày với anh em nửa đời người mới gặp nhau. Tôi có nhắc trường hợp ông Vuơ Hùng Kiến bạn coi cái tiệm Phở VietNam mà không đi được. Chị Thân và anh Thân cùng

nói là, tại ổng không muốn đi mà thôi, nếu đi thì đóng cửa vài ngày “có chết thằng Tây nào” như vợ chồng tôi đây. Anh chị nói đúng, khi không muốn đi thì đủ trăm phương ngàn cách mà biện giải. Tôi, không ai bắt phải làm nhưng cứ coi như trách nhiệm là mời gọi anh em về tham dự Ngày Tiền Hội Ngộ và Ngày Hội Ngộ Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia nên biết rất nhiều lý do mà lý do nào các bạn mình nại ra cũng chính đáng hết trơn làm anh em cứ “đắp chặn” nằm nhà, ai dám làm phiền nữa?! Ông thì “nuôi 2 con chó giữ nhà, đi ai coi?”. Ông thì “phải chờ bà xã đi làm và chờ mấy đứa cháu đi học”. Ông thì, bà vợ cho biết “ổng mê câu cá quá trời, đi sao câu?” Ông thì than vắn thở dài “nằm chờ chết đây, đi với đưng!”. Ông thì “muốn đi lắm, tiền đâu?” Ông thì giận cá chém thớt mà đổ vớ hờn “tụi nó tổ chức, nhất định không đi”. Ông thì “tui đã gác kiếm giang hồ”, nói mấy cũng “đã gác kiếm giang hồ”. Ông thì “sợ di họa cho thân nhân còn ở Việt Nam”. Chưa nói tới việc điện thoại gọi hoài không thèm bắt. Email gửi hoài không thèm trả lời. Thật không phải dễ ai cũng đi. Việc tổ chức cho có một ngày như Ngày Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ của Khóa 2 Học

Từ phải qua : Huỳnh Hồng Quang, Nguyễn Văn Sáu, Mai Viết Định, Huỳnh Ngọc Thuận

Viện Cảnh Sát Quốc Gia không dễ chút nào. Cái khó là tìm đâu ra nhiều người hợp tác nhiệt tình mà sẵn sàng nhận sự phân công và cái khó hơn hết là làm sao mời gọi cho được anh em về dự đông đảo. Lữ quán Little Saigon Inn mấy ngày này ồn ào tiếng anh chị em phe ta. Huỳnh Ngọc Thuận ở phòng 109 mới tới là nhảy vào phòng tôi đang để cửa hở nhá đánh cù chỏ và đá

xông phi tôi mấy cái rồi cười hì hì. Thuận có biệt danh là Thuận Bình Điền theo tôi ở từ từ Biên Hòa tới Yên Bái, Văn Bàn, Lào Cai và Vĩnh Phú, người nhanh nhẹn, chí tình, hiền hòa, thủy chung...Trên lầu phía đối diện, Huỳnh Hồng Quang bí danh Quang 3 Ca nguyên là Thiếu Tá Trưởng Phòng 3 của Biệt Đoàn 222 lại trú ngụ ngay trong phòng mang số 222. Cũng là điều lạ! Quang, người cao ráo, đẹp trai trong Toán Hào Kỳ thời Học Viện năm 1967 nay cũng còn dềnh dàng đẹp lão, chính chắn, điềm đạm, ít nói mà nhiều suy nghĩ. Thuận Bình Điền và Quang 3 Ca là hai người bạn thân của tôi những tháng ngày Sinh Viên Sĩ Quan trong Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia ở Biệt Khu Thủ Đô. Qua mấy chục năm chúng tôi mới gặp lại nhau ở đây, vui biết chừng nào, mừng biết

chừng nào! Kế phòng Quang là phòng Mai Viết Định từ Grand Prairie của Texas tới. Ảnh người Vĩnh Yên, cùng sinh năm Nhâm Ngọ 1942 với tôi và cũng bươn chải dữ. Một con người đã qua Thanh Niên Quốc Gia Đoàn rồi Trường Bộ Binh Thủ Đức, qua Xây Dựng Nông Thôn, về Dân Sự Vụ, vào Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia, học Tình Báo Trung Cấp, phục vụ Kế Hoạch Phụng Hoàng Trung Ương, Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên...lên Thiếu Tá cũng là hên mà cũng là đương nhiên. Nhìn anh ta là thấy ngay cái vẻ vừa đạo mạo lịch lãm lại vừa phong trần mà phong lưu, ngày 24 tháng 4 năm 1975 có máy bay loại của cơ quan tình báo

CIA Mỹ bốc qua Wake mà tránh khỏi cảnh tù đầy của Cộng Sản Việt Nam. Bốn anh em chúng tôi cứ 5, 6 giờ sáng tỉnh mơ là gõ cửa nhau mời đi uống cà phê nơi quán Tip-Top kế bên mà nói chuyện đời thời bè bạn năm xưa năm xưa đã gần nửa thế kỷ. Thật là thú vị! Thật là ý nghĩa! Vị ngọt cuộc đời là những giờ phút nhẹ nhẹ, êm êm này đây! Một sáng, chúng tôi những Nguyễn Kim Hàm, Nguyễn Thái Bình, Phùng Quang Triệu, Trần Văn Thái, Trịnh Công Danh và tôi đồng ý với nhau đến viếng an anh bạn đồng khóa Hồ Văn Lắm tại tư gia đang bệnh hoạn, cô đơn. Anh Lắm, nhìn biết ngay là một người thông minh, đĩnh ngộ. Đời, có những xui khiến bất ngờ làm người ta ngã quỵ một cách thảm thương, xót xa biết chừng nào! Bây giờ là phế nhân, nhìn đời mà buồn thúi ruột thúi gan, ngồi nhà một mình anh nghe chết tâm hồn từng giây từng phút?! Chúng tôi biết làm sao?!

Gặp nhau từng người bạn đã xa nhau từng nửa thế kỷ sinh bất phùng thời, việc không nhìn ra nhau thì có gì đâu đáng trách phải không? Việc “đố ai đây?” cũng là một thú vui nho nhỏ tìm được trong những ngày anh em tụ về dự Ngày Hội Ngọ năm nay. Ông Nguyễn Duy Thành tự là Thành De Gaulle thì ai, dẫu có trí nhớ mỗi mòn tới đâu cũng phải nhìn ra “Thành De Gaulle” vẫn tính tình bình dị và tươi tắn. Có điều, anh ta không nhớ ai với ai hết trơn và vui vẻ tuyên bố một cách tiểu ngạo giang hồ rằng thì là “thần dân phải nhớ Tổng Thống chứ Tổng Thống đâu nhớ thần dân bao giờ?” Một ông Trịnh Công Thanh, tục danh là Thanh Bốc Khói đố ai nhìn cho ra. Ngày xưa, ổng tóc quần quần, người cao cao, ốm ốm mà bây giờ tóc chải mượt ra sau, lùn có lùn đi một chút nhưng mập mập ra, sáng người ra và sang trọng ra lúc nào cũng nở nụ

cười trên môi một cách thân thiện và bắt quen. Ông Trần Văn Bảy vốn thường gọi là Bảy Rổ nếu không nhìn thấy tờ giấy đeo nơi ngực mang chữ Bảy thì làm sao mà biết. Ông “rổ” đâu nữa mà “Rổ” bây giờ trắng trẻo, hồng hào và có lẽ nụ cười nhiều hơn ngày xưa, không biết phải vì thay lòng đổi dạ hay tại hôm nay Ngày Hội Ngộ?

Hai ngày sau, ngày 26 tháng 10 năm 2013, ông bà Nguyễn Văn Lợi đãi khách phương xa, mời tới nhà những anh em có những người đã 46 năm bây giờ mới gặp lại. Tôi thấy vài người bạn tôi, có người không nhìn ra, nhưng có người dòm thấy là biết ngay. Ông Huỳnh Văn Thanh là Thanh Cổ Cò ở tù với tôi ở K2, Z.30C Hàm Tân vẫn cao, nhưng ngày đó là cao lồng ngồng mà bây giờ là cao to dềnh dàng. Tù ra, chúng tôi vẫn thường đi lại với nhau và tôi có vài lần ăn cơm, uống cà phê đá trên căn gác xép nhà vợ chồng Thanh ở Chợ Lớn. Huỳnh Văn Thanh, người thông minh, vui tính, dễ dãi...Nguyễn Văn Tua lanh lợi, linh hoạt như hồi nào còn trong Học Viện, cùng bị tù “học tập cải tạo” với tôi ở K1 Tân Lập, Vĩnh Phú và Thanh Lâm, Thanh Hóa nhiều năm. Năm 1967

còn là Sinh Viên Sĩ Quan, có lần Tua dắt tôi, Trần Ngọc Ánh, Bùi Bình, Trần Khánh Thiện xuống nhà ở Củ Chi ăn uống, ca hát từ sáng đến chiều mới về. Trên đường về, Bùi Bình là Bình Phan Thiết bị một xe Honda của thằng chết tiệt nào đó quẹt vào. Tua giận lắm, nhưng không tìm ra “phạm nhân” đành hậm hực mà đi. Ông bạn Đỗ Khanh, từ sau ra trường cuối tháng 10 năm 1967 đến bây giờ đúng y bon 46 năm tròn mới gặp lại, duy chỉ cái đầu tóc trắng phơ là khác, còn con người và đặc biệt giọng nói Quảng Ngãi đặc sệt của anh thì, chắc anh em ai cũng nhận ra. Ông Lê Đình Phát tự là Phát Xệ, một bí danh mà ông bạn nào đó đặt cho, tôi nghĩ không được chính xác lắm vì Phát thuộc hàng đẹp trai hồi đó và đẹp lão bây giờ. Tôi nhớ, cuối tháng 12 năm 1970, ông đã chở tôi vào Quang Trung để học Khóa 6/70 Thủ Đức. Khóa học kéo dài 3 tháng ở Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung và 8 tháng ở Trường Bộ Binh Thủ Đức làm tôi mệt đừ 11 tháng trời rờn rã quân trường. Một người anh em bạn Đặng Kim Hàm, vui vẻ, mau mắn và nhạy bén tôi mới quen biết kỳ này đã có công chở tôi tới nhà anh bạn Hồ Văn Lắm mà thăm và chở vợ chồng tôi tới đây tối nay. Anh là người rất linh hoạt, dễ được

cảm tình? Còn các bạn Nguyễn Ngọc Thụy, Nguyễn Văn Hiền, Lê Sỹ Tài, Hà Thúc, Phạm Hoài Dĩnh, Nguyễn Văn Vĩnh, Nguyễn Hữu Hải...thì đã “thân cận” rồi từ hồi năm ngoái, nhưng quý bà Tua, bà Điệp, bà nào nữa nhỉ mới thấy lần đầu? Người ta nói “tha hương ngộ cố tri” mà cố tri đó lại là cố tri đồng môn, đồng khóa thì “cửu hạn phùng cam vũ” là không chạy đâu cho thoát. Anh em hôm đó nói chuyện ngày mai Ngày Tiễn Hội Ngộ; chuyện quá khứ một nửa trăm năm đi qua; chuyện bây giờ sống tuổi già trên đất Mỹ...thật là vui hết sức làm cho nụ cười tròn trịa trên đôi môi rung rung cảm xúc và niềm vui vời vọi.

Sáng thứ Bảy, ngày 26 tháng 10 năm 2013, khoảng chừng 10 giờ, các anh bạn Khóa 2 của mình dắt các bà vợ đến nhà anh chị Tuất ở 2525 W Chandler Ave, Santa Ana, CA 92704, nơi diễn ra Ngày Tiễn Hội Ngộ càng lúc càng đông, càng chuyện trò thăm hỏi xôn xao đã làm bối rối, lúng túng các anh chị nơi bàn tiếp tân, ghi danh và nhận tiền không ít, nhưng không ai một lời phiền hà nhau. Mà phiền hà cái gì khi vui với nhau chưa đủ, mừng cùng nhau chưa bừa? Nói chí lý, chí tình, anh em ít ai nhìn ra ai khi ai ai cũng ăn mặc tươm tất, lịch sự đi cặp kè một bên với bà xã. Nếu không có Huỳnh Văn Thanh gọi tên Tươi thì tôi

Ông bà Trần Văn Tuất

đâu biết cái ông già tóc hoa râm, hớt cao và người thon ốm kia là ông bạn Võ Văn Tươi của mấy chục năm trước? Ông Tôn Văn Pháp nhờ ông Nguyễn Văn Linh là Linh Già nói chuyện với nhau mà lòi ra cái tên là nhớ Pháp Thầy Pháp chắc thời Học Viện ưa làm bùa làm phép “úm ba la”? Ông Trà Văn Tứ thì không thay đổi bao nhiêu ngoài cái đầu có mấy sợi tóc đòi đi chỗ khác chơi mà hói trán, vẫn “nụ cười cầu tài” đậm đà tình anh em và lúc nào cũng quẩn quít bên bà xã không hở, không rời, sợ lạc nhau chẳng? Đỗ Văn Trục mang xú danh Trục Thối, ai thì tôi không biết, nhưng tôi thì dù ổng có “bạch vân thiên tải không du du” trên trời cao lồng lộng và lâu bao nhiêu chục năm đi nữa, tôi cũng nhận ra “Trục Thối” vì cái mặt phúc hậu và cái miệng cười hề hề, bây giờ vừa đạo mạo lại vừa phong lưu ra phết. Ông Nguyễn Văn Sơn là Sơn Con của Trung Đội 22 ngày nào của 46 năm về trước vốn hiền lành, ít nói năng thì bây giờ cũng tánh nào tật nấy giữ y nguyên, chỉ khác là khác con người ngày hôm nay có dáng dấp của một ông chủ Tây đồn điền cao su Dầu Tiếng. Nói tới đây mà không nói tới mấy anh em

cùng khóa nằm bên Tiểu Đoàn 2 là một thiếu sót đáng trách đáng chê. Nhiều, nhưng tôi chỉ nhắc đến vài anh em với tính cách tượng trưng, tiêu biểu. Anh Trịnh Công Danh nhìn qua là đã thấy ngay một con người hoạt bát, nhanh nhẹn lại hết sức nhiệt tình đi với một người vợ vô cùng vui tính thẳng tính và có lẽ là một hiền thê hay hát và hát cũng hay của ông bạn tôi? Hình chụp ở nhà anh Hồ Văn Lắm là Trịnh Công Danh làm phỏ nhòm. Anh Phùng Quang Triệu có bộ râu chết gái nằm ngang môi trên mà mỗi khi cười hình như mang mang sự kích thích thâm giao ân nghĩa tình bằng hữu. Vợ anh, tôi chưa được nghe nói hay có nói mà tôi quên nghe, chỉ thấy chị có lẽ là một “đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn” của ông bạn Phùng Quang Triệu mà tôi gán cho cái danh mà cũng là lời chúc Triệu Triệu Phú mới quen mà đã thấy tình anh em cố cựu. Anh Trần Văn Thái, nghe nói là một trong những anh em ở Houston đã

Các ông bà: Thuận, Danh, Triệu, Thái

lập ra Nhóm Thân Hữu CSQG Houston Và Vùng Phụ Cận mà các Cựu SVSQ Khóa 2 là nòng cốt? Hèn gì, nhìn anh ta lúc nào cũng có những nụ cười xã giao mời mọc một cách chân tình hết lòng. Vợ anh có lẽ là một cô nữ sinh xinh đẹp lắm thời cấp sách đến trường mà vẻ đẹp bây giờ vẫn còn vương vấn. Tôi chỉ thấy bà ta cười nhiều hơn nói và có nói thì nói rất ít và từ tốn. Ông bà cứ bảo với vợ chồng tôi “khi nào xuống Houston thì ở nhà vợ chồng em”. Thật là “đồng thị thiên nhai lưu lạc nhân. Tương phùng hà tất tăng tương thức...”. Điều mà tôi lo nhất trong ngày này là chụp hình và quay phim từng anh chị em một để lưu niệm và nhà anh chị Tuất có đủ chỗ cho trên 100 người tham dự? Việc chụp hình và quay phim từng anh chị em một để lưu niệm tuy không được như ý Ban Tổ Chức mong muốn, nhưng “chín bỏ làm mười” thì cũng qua đi được. Điều đáng nói là điều quý hồ biết mấy tấm lòng của anh chị Tuất, có khi cả các cháu nữa. Thật là chu đáo từ việc căng lều tránh nắng, từ việc sắp xếp bàn ghế cho có chỗ mấy ông bà vừa ngồi ăn vừa nói chuyện, đến thức ăn vừa rất ngon lại vừa quá nhiều và nước uống thì nước ngọt, nước chai, cà phê nóng...Chị

phải nghỉ làm một ngày và anh phải vác thân già gầy guộc với các con phụ giúp mới có được cho chúng ta một ngày “ngon cơm”. Xin lấy triết lý ăn uống nói một cách dài dòng, lượn thượn của cụ Tản Đà Nguyễn Khắc Hiếu ra mà mình

thì “Đồ ăn ngon, chỗ ngồi ăn không ngon, người ngồi ăn không ngon, không ngon. Đồ ăn ngon, chỗ ngồi ăn ngon, người ngồi ăn không ngon, không ngon. Đồ ăn ngon, người ngồi ăn ngon, chỗ ngồi ăn không ngon, không ngon”. Chúng tôi xin cảm ơn anh chị Tuất và cũng xin chuyển những lời nghe được của bạn bè từ đó đến giờ “cảm ơn gia đình ông bà Tuất”. Phải nói, Ngày Tiền Hội Ngộ nơi nhà anh chị Tuất đã làm cho các cụ ông cụ bà như trẻ lại và bùng sáng thời son trẻ. Những ông Hà Thức, ông Nguyễn Một, ông Nguyễn Văn Lợi, ông Ngô Văn Quang, ông Nguyễn Văn Bé, ông Lê Đức Tuấn...tặng vợ cành hoa hồng sao mà tình tứ đến thế, “nịnh đầm” đến thế! Những ông bà ca sĩ già cứ bảo nhau “anh không chết đâu” em và em không chết đâu anh rủ nhau sống nhăn răng ra chờ đến ngày hôm nay ca hát mà hát thật hay, thật tình, thật lãng mạn thiệt. Hoan hô các ca sĩ gạo cội bà Trịnh Công Danh, bà Hà Thức, bà Bùi Xuân Hoan, ông Nguyễn Duy Thành, ông Tôn Văn Pháp...đã cho nhiều cảm xúc bồi hồi, mang mang, thên thưng...vui thì vui biết mấy mà buồn cũng buồn lắng đảng quanh đây quanh đó. Ông Thành với vóc dáng cao lều khều, lưng đã còng thườn thượt và tóc thì chải tém ra sau, hát bài ca “thương hoài ngàn năm” của ông giáo sư triết học Phạm Mạnh Cương mà tôi cứ tưởng Thành De Gaulle của chúng ta đang than thở trận thua Weterloo tháng 6 năm 1815 hay thương nhớ góa phụ 2 con Josephine lớn hơn mình 2 tuổi của ông hoàng lùn xứ Napoléon Bonapart đảo Corse mà buồn tận đáy lòng. Ông Tôn Văn Pháp là Pháp Thầy Pháp hát bài “tuyết trắng” không thấy tuyết đâu mà thấy ổng hát nghe cũng “đã” cũng “phê” dữ, có điều ổng diễn ca như một kịch sĩ cải lương miệt vườn điệu nghệ và như một thầy pháp đang vẽ bùa, ếm chú...luyện thần thông phù thủy. Bởi vì đi tới đi lui nói chuyện ông bà này, gạ chuyện ông bà kia nên không nghe được bao nhiêu mấy “bà nhà” của bạn mình hát ra rằng, chỉ thấy và nghe vỗ tay rần rần thì biết là “hay lắm”. Những chị vợ thường được các ông gọi là “nhà tôi”, “bà xã”, “má cu Tý”...bây giờ ví như những cô dâu Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia ít tập mà đồng ca nghe cũng ngon lành như mấy ổng rủ

nhau đi “ăn phở” những nơi “grand opening” mới toanh. Một tấm hình chụp chung hết thấy anh chị em để làm kỷ niệm trước nhà anh chị Tuất là ngày vui Tiền Hội Ngộ chấm dứt trong nỗi niềm tràn đầy ấm áp, thâm tình. Ai ai cũng nở những nụ cười “tươi như hoa hồng thắm” nhắc nhau “ngày mai gặp lại”. Vợ

chồng tôi được ông bạn Nguyễn Văn Sơn là Sơn Con, còn là Sơn Sữa chở về Little Saigon Inn. Sơn ở Trung Đội 22 với tôi, chắc hồi đó trẻ quá và bụ bẫm quá nên được anh em đặt cho 2 bí danh một lượt, nhưng đã có Lê Sữa và Lâm Babylac rồi, Sơn phải là Sơn Con để “dứt sữa” chứ? Chiều hôm đó về, tuổi già sức yếu “quật” tôi vào cơn mê thụ du hun hút tới 7, 8 giờ tối, nhưng vợ tôi từ xứ nhà quê qua đây nơi đô hội đã theo người bạn gái chở đi mua sắm không biết mệt, không muốn biết đường về.

Chủ nhật, ngày 27 tháng 10 năm 2013 ông bạn Nguyễn Văn Vĩnh chở vợ chồng tôi tới nhà hàng Diamond Seafood Palace ở 8058 Lampson Ave, Garden Grove, CA 92841 đúng 10 giờ sáng, nơi Khóa 2 Học Viện CSQG sẽ tổ chức Ngày Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ 1967-2013. Tôi đã thấy nhiều anh em trong Ban Tổ Chức chạy ngược chạy xuôi nhiều việc một cách vội vã, cấp rập. Nơi cửa bước vào, một cái bàn vuông có chị Lê Sỹ Tài và chị Phạm Hoài Đình ngồi ghi chép. Tôi hỏi 2 chị giấy bảng tên và markers kẻ chữ. Hai chị nói chưa có và đưa tôi xem những cây viết ballpoint pens, company pens đầu nhọn và nhỏ chút xíu. Tôi la lên “chết cha rồi”, may có anh Nguyễn Văn Trình đi mua giùm và mua về kịp. Nhà hàng Diamond Seafood Palace bề ngoài trông không bề thế, sáng sủa gì bao nhiêu nhưng bên trong với số người tham dự chừng 200 thì cũng ấm cúng và không đến nỗi nào. Khách mời lần lượt đến, chúng tôi thấy có 4 vị niên trưởng Học Viện CSQG có cùng một họ Trần là Cựu Viện Trưởng Trần Minh Công đi một mình, các cựu giảng sư đi với quý phu nhân là các ông Trần Quan An, Trần Quang Nam, Trần An Bài và ông bà Nguyễn Kim Hương Giang, ông bà Ngô Bá Phước, Ông bà Phan Tấn Ngưu cùng anh em Cựu SVSQ /CSQG huynh đệ...Những anh em Cựu SVSQ Khóa 2 Học Viện CSQG đã đến đông đảo, trong đó có những bạn không tham dự Ngày Tiền Hội Ngộ hôm qua tại nhà anh chị

Tuất như ông bạn Trương Minh Quang, ông bà Nguyễn Hữu Trân, ông Trương Đình Minh...Ngày Hội Ngộ bắt đầu lúc 11 giờ 05 phút là “rất đúng giờ” ấn định 11 giờ theo chương trình. Tôi nói “rất đúng giờ” là thói thường chúng ta không coi trọng giờ giấc, có khi trễ cả 20, 30 phút không phải là lạ mà rất là luôn luôn. Trễ 05 phút coi như không trễ mà xí xóa để lấy lòng bà con lần sau cố “đi đúng giờ nhen”. Hình như ngày Tiền Hội Ngộ quý anh chị em chúng ta lời qua tiếng lại chưa đủ đã và chưa đủ vui nên bây giờ mới “xáp” lại nhau là rôm rả, xôn xao rào rào tiếng nói tiếng cười tức thì. Cũng vì thế, trên sân khấu Cựu Giảng Sư Trần Quan An đang nói chuyện và âm thanh thì không đủ lớn để nghe cho rõ, tôi có nói với ông bạn già Nguyễn Văn Hiền “nhỏ nhỏ một chút”. Bị dị ứng, ổng phụng cho tôi một cú đá “ngạch lân” vào chấn thủy “ê, mầy là cái thá gì mầy...”. Tôi bỏ đi, không nghe gì nữa ổng nói thêm. “Bạn bè mình già, khó tính thấy mẹ, cố chấp thấy mẹ”, tôi thường nói với Huỳnh Hồng Quang như vậy khi Quang 3 Ca của ta nói rằng “có gì chúng ta nói thẳng”. Nói thẳng để mà đứt dây à!? Dù gì, Ngày 46 Năm Khóa 2 Hội Ngộ cũng là ngày hội của những anh em Khóa 2 sau gần nửa thế kỷ ra trường nên, không lạ gì ông bà nào cũng sáng ra, đẹp ra, sang trọng ra với khuôn mặt rạng rỡ, ăn mặc tươm tất lịch sự, nói năng hoạt bát, vui vẻ...khác thường. Tiếc hết sức, có những ông đã vì lý do này, lý do khác không có bà xã đi theo cho có “bách hoa tề phóng”

Trái qua: quý phu nhân Trần Quan An, Nguyễn Văn Sáu và Hà Thức

nghĩa là “trăm hoa đua nở” thì hay biết mấy.

Nếu tính con số anh em ra trường ngày đó năm 1967 so với con số anh em hiện ngày hôm nay cùng với gần 70 anh em đã ra người thiên cổ thì rõ ràng, anh em Khóa 2 Học Viện CSQG đã về tham dự Ngày Hẹn Mặt Khóa không phải ít, nếu không muốn nói rõ hơn một chút là phân nửa lận. Một con số thật đáng khích lệ cho Ban Tổ Chức và cho cả những anh em đã là những cụ ông dắt theo những cụ bà già yếu, bệnh hoạn, xa xôi, khó khăn đủ thứ về đông đảo. Quý hóa biết chừng nào, con tim ai mà không xúc động, bồi hồi, xao xuyến!? Tôi nghĩ, làm sao chúng ta có được lần thứ 2 như vậy, nói gì lần thứ 3, lần thứ 4!? Trên sân khấu, các ông bạn Nguyễn Ngọc Thụy, Lê Sỹ Tài, Nguyễn Văn Lợi với bộ đồ đại lễ của SVSQ Học Viện CSQG sau này trông rất đường bệ, có điều tôi thấy hơi hơi chột dạ một chút, hơi hơi khó chịu một chút vì những bộ đồ đó có

hồi nào cho các SVSQ Khoá 2 Học Viện CSQG? Nhưng nghĩ lại, vậy thì các ông Tướng, các ông Tá lớn tuổi cho đến những anh em Chuẩn Úy trẻ măng mới ra trường trong những năm cuối cùng của Trường Bộ Binh Thủ Đức, họ có ăn mặc gì khác nhau? Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia dù thời trong Biệt Khu Thủ Đô hay thời trên Đồi Tăng Nhơn Phú Thủ Đức cũng chỉ một tên Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia. Nhưng Trường Bộ Binh Thủ Đức thì nhiều tên, từ École d'Officiers de Reserver đến Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức rồi Trường Sĩ Quan Trừ Bị Thủ Đức và cuối cùng là Trường Bộ Binh Thủ Đức đóng ở Long Thành. Vậy thì, mấy anh bạn ta ăn mặc như vậy có sao đâu phải không? Khi tất cả đứng dậy làm lễ chào Quốc Kỳ, tôi liếc mắt thấy anh em ta tuy già thì già thiệt, nhưng đứng nghiêm vào thể nghiêm cơ bản thao diễn thì thiệt y như thời SVSQ trong Học Viện, ngay như anh Nguyễn Thái Bình, anh Nguyễn Thường Sơn đi hay đứng đều phải nhờ cây gậy 4 chùn mà chống. Tôi có hỏi anh Bình “sao anh bỏ gậy mà đứng thẳng, đứng nghiêm được?” Anh nói “mấy hôm nay gặp anh em

vui quá, hạnh phúc quá, chắc dzậy mà có khi bỏ gậy hồi nào không hay, không sao”. Một phần của Ngày Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ có ý nghĩa nhất, có xúc cảm nhất, có trân trọng và lưu luyến nhất là buổi Lễ Tưởng Niệm các đồng môn Khóa 2 Học Viện CSQG, khi nhạc buồn tử sĩ ứa ra những âm thanh trầm trầm, buồn buồn và giọng đọc nhẹ như tờ liều phát phơ của anh Ngô Viết Trọng, ráng mới nghe ra “...Hôm nay chúng tôi. Những kẻ lưu vong may còn sống sót. Má hóp da nhão, bạc thếp mái đầu. Tụ về đây ôn lại thuở bên nhau. Lòng chạnh xót cảnh người còn kẻ mất! Vì lẽ đó, chúng tôi. Đốt hương tưởng niệm những đồng môn đã khuất. Bởi bệnh tật, già nua hay vì Quốc vong thân. Dù nắm ấm mồ cao hay áo đất quan sương, Xin cầu nguyện thủy siêu sinh vĩnh cửu!...” Hai bên sân khấu, slide show hiện tên và hình những bạn bè đã về bên kia thế giới. Ngay trước bàn thờ giữa sân khấu, anh Ngô Viết Trọng quỳ và đọc lời bài thơ Tưởng Niệm Các Đồng Môn Khóa 2 Học Viện CSQG Đã Khuất với 10 anh em mặc đồng phục vest đen đứng làm 2 hàng cầm đèn bạch lập trắng trong 2 tay một cách thành kính, chân tình. Phía dưới 24 chị phu nhân của chúng ta với áo dài xanh đọt chuối chia làm 4 hàng song song đứng nghiêm đối diện cũng với

những ngọn bạch lạp đang leo lét cháy trong tay. Một không khí u buồn, lạnh như tờ, lạnh như đồng! Nhiều người không giữ được những giọt nước mắt xót xa, thương cảm. Chị Phạm Văn Hết tới gần bên tôi vừa nói vừa thút thít khóc “Thấy các anh, tôi nhớ anh Hết quá”. Rồi như không ngăn được những giọt nước mắt như sóng trào, chị òa khóc. Nghe sao xót xa tận đáy lòng! Hết, năm 1976 tôi có “nhậu” với anh ta một lần ở Thủ Đức, sát năm mồ gạch xây của ông Trương Văn Bền? Một bữa nhậu, hai đứa “cùng say chết cha luôn”. Nhớ lại, bây giờ lòng dạ nào ai lại không đau!? Rồi tên và hình ảnh một người anh em bạn đồng lao cộng khổ trong trại tù Việt Cộng ở Yên Bái, ở Văn Bàn, ở Vĩnh Phú hiện ra Võ Văn Sơn làm lòng tôi đau nhói trong ruột, trong gan. Sơn ở Văn Bàn năm 1977 đã bị 8 thằng nhóc loại cháu ngoan bác Hồ thay nhau đánh gần chết; ở Lào Cai năm 1978 ăn từng con trùn đất chỉ có đất và đất; ở K.5, K.1 những năm 1979, 1980 trải từng vỏ hột lúa cho có hột gạo mà nhai đỡ đói. Sơn chịu khó giúp tôi đóng kịch giả bệnh hơn nửa năm trời nằm nhà “trây lười lao động”. Sơn, tính tình bộc trực, ngay thẳng quý mến tôi hết sức. Ảnh thường chửi thẳng mấy thằng anh em mình vào Ban Văn Nghệ Trại đóng vai chửi bới “Ngụy Quân, Ngụy Quyền”. Theo tính toán trước, tất cả anh em Khóa 2 với quý phu nhân cũng như quan khách đều được yêu cầu đứng dậy, đứng nghiêm trang trong suốt buổi Lễ Tưởng Niệm để biểu lộ một tấm lòng thương tiếc, lưu luyến, quý trọng. Không biết tại làm sao mà ông Thụy hoặc quên hay thay đổi để mạnh ai cứ ngồi với ngồi tỉnh bơ làm mất đi tính cách thiêng liêng và trang trọng?

Buổi tiệc nào có văn nghệ mà có các sĩ nhất là những nữ ca sĩ vừa trẻ

vừa đẹp lại vừa hát hay thì giá trị buổi tiệc đó gia tăng. Nhưng, không phải tôi khen kiểu như “mèo khen mèo dài đuôi”. Nếu Ngày 46 Năm Hội Ngộ Khóa 2 có được những ca sĩ danh tiếng đương thời hát có hay biết mấy, có trẻ có đẹp biết chừng nào cũng không thay thế cái hay thâm trầm, cái ý nghĩa bao la, cái thiêng liêng vời vợi

hơn các chị bà vợ của anh em chúng ta hát, múa ngày hôm đó nếu không muốn nói, có khi nó còn phá đi cái không khí thân thương, ấm cúng, gần gũi... Một gia đình ngày đoàn tụ, ngày hội ngộ cần gì hào nhoáng người ngoài mà cần êm ấm,

thâm tình, hàn huyên những người một nhà với nhau là vui lắm rồi, hay lắm rồi và đầm ấm lắm rồi! Người mình hát, người mình nghe, người mình vỗ tay, người mình tặng hoa...vậy mà rộn ràng không xiết kể niềm vui thênh thang, miên man ...Một Ban Văn Nghệ được thành lập trong một ngày từ

Vũ điệu Hận Đồ Bàn, 2 chị song vũ

những người tay ngang San Jose xuống, Florida qua nếu không muốn nói là tài tình, khéo léo thì làm sao chúng ta có được những màn đơn ca, song ca, đồng ca và nhất là màn múa theo vũ điệu Chàm bài ca Hận Đồ Bàn? Các chị múa sao mà dẻo dai, mềm mại và nhẹ nhàng như các vũ công điệu nghệ; như hồi e lệ, thẹn thùng, khép nép thời mới quen mấy ông chồng? Tôi thật tình khen các chị vợ của các ông bạn mình. Nhớ là, không phải một mình tôi khen mà cả những ai trong nhà hàng cũng đều khen các chị “sao mà hay đến thế” một Ban Văn Nghệ Một Ngày lập ra trong một ngày và cũng tan biến đi trong một ngày. Điều tức cười là dưới sân khấu, bà Nguyễn Ngọc Thụy múa dẻo dẻo thì trên sân khấu, ông Nguyễn Ngọc Thụy lại cười dẻo dẻo để làm thiên hạ cười theo sốt ruột

Ngày vui nào rồi cũng đến hồi kết cuộc. Cuộc hội ngộ nào rồi cũng phải chia tay. Tôi coi đồng hồ, đúng 2 giờ 40 anh bạn Nguyễn Ngọc Thụy, người MC chính trong Ngày Kỷ Niệm 46 Năm Hội Ngộ của Khóa 2 Trần Bình Trọng Học Viện CSQG tuyên bố chấm dứt trong nỗi niềm bịn rịn, quyến luyến mà trong lòng ai ai cũng nghĩ rằng có còn ngày gặp lại!? Bây giờ như chim lửa đàn tung cánh uể oải về muôn phương, anh em ngậm ngùi kẻ ở, người đi mà không dấu trong nỗi buồn. Nỗi buồn mai đây bọn mình những người già thất thập cổ lai hy, ai người “bỏ cuộc chơi”!? Thử tính xem, người trẻ tuổi nhất trong chúng ta là người vào Học Viện mới tròn 18 tuổi thư sinh bạch diện mà bây giờ cũng đã là những ông già 64 lụm thum, mệt mỏi, nặng nề...huống chi những ông bạn lớn tuổi hơn nhiều thì “Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản” đâu có xa lắc xa lơ gì đâu! Những ông bà ở San Jose thì lo dzọt về ngay trong đêm tối để kịp ngày mai đi làm, không thì sáng sớm xách va li đi Xe Đò Hoàng. Ngay các ông ở Los Angeles kể bên có ráng thêm năm ba câu chuyện nữa rồi cũng tìm đường “chẩu” về “tổ ấm”. Còn những thằng chúng tôi xứ xa lại, thường còn một, hai ngày nữa mới về thì tập hợp tìm quán ăn “cà kê dê ngỗng” thêm chuyện đời

trùng trùng như may bay trên trời cao bao la, mệnh mông...Trong Học Viện, chúng tôi có mấy tên Sáu Lèo, Quang 3 Ca, Thuận Bình Điền, Đức Fulro, Thành

Nùng thường giao du nhau chuyện “tào lao Ngũ Đế” đầu voi đuôi chuột mà thân. Đức Fulro là Huỳnh Hữu Đức giờ ở Pháp, mặn về Việt Nam “chơi” với mấy tay Việt Cộng hơn gần gũi với bạn bè xưa Học Viện. Còn ông Hoàng Văn Thành là Thành Nùng thì biệt tăm biệt tích “chết tiệt” ở cái xứ nào rồi trên đất Mỹ, tìm hoài tìm mãi không ra. Bây giờ chúng tôi còn 3 thằng với 2 bà vợ tìm quanh tìm quẩn một quán ăn “không đến nỗi nào một chút”, nhưng biết quán nào ở đâu bây giờ? Ông Thuận lái xe mỗi tay, mỗi mắt mù đường mãi mới có một quán mới mở không nhớ tên, ngay bên

trái Cổng Chợ T & K trên đường Bolsa. Chúng tôi vừa ăn vừa ăn uống vừa chuyện vãn để ngày mai Huỳnh Hồng Quang về lại Salt Lake City, Utah. Thuận thì sau đó một ngày, hai vợ chồng cũng sẽ về Orlando, Florida. Vợ chồng tôi còn ở lại đến ngày 1 tháng 11 sẽ đáp máy bay Southwest Airlines xuống Houston, Texas trước là “ăn thôi nôi”, con đưa cháu hàng xóm hồi ở Việt Nam sau là dự một bữa tiệc Hậu Hội Ngộ Khóa 2 ở đó do những anh em Nhóm Thân Hữu CSQG Houston khoản đãi. Cuộc đời tan hợp biến dẫu là lẽ thường, nhưng chia tay nào cũng không tránh khỏi buồn ngủi, nhớ tưởng làm xót xa tất dạ, cõi lòng. Mới đó 2 ngày Ngày Tiền Hội Ngộ và Ngày Hội Ngộ qua mau. Mới đó tay bắt mặt mừng anh em, bây giờ mỗi người một ngả mù khơi. Mới đó niềm vui chất ngất bây giờ nghe sao dư âm xa dần xa dần vào cõi tịch âm. Vẫn biết, cuộc đời có hợp thì có tan, nhưng sao lòng vẫn thấy điều hiu, mông quạnh xót xót nỗi buồn xa vắng./.

NGUYỄN THỪA BÌNH